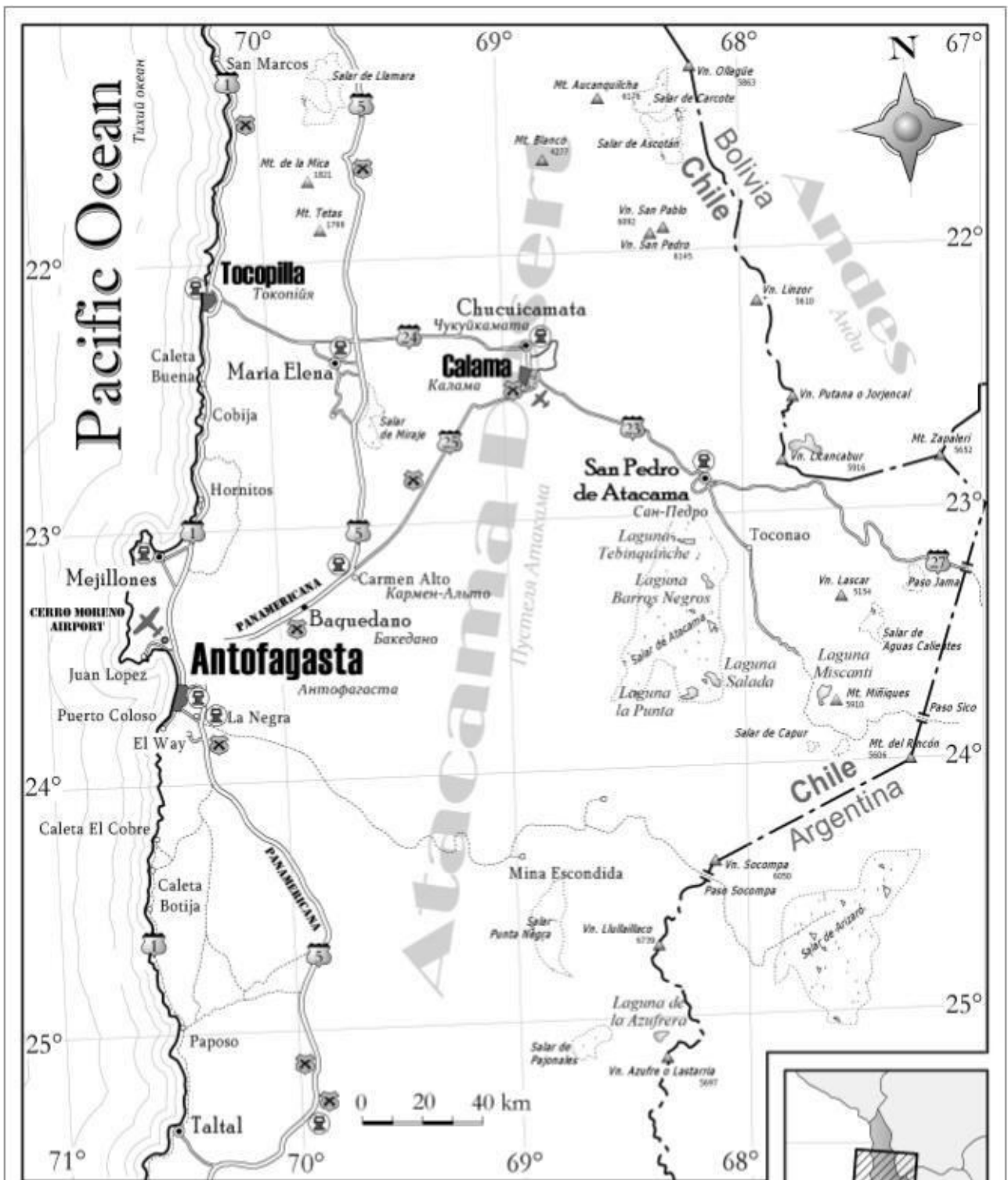

БОТ, -а, чол.; мн. -и.

(англ. **bot** скор. від англ. **robot** — автомат, робот) — програма, що наслідує дії людини, нерідко із зачатками штучного інтелекту. Використовується для керування противниками у комп'ютерних іграх або як клон «живого» користувача в інтернет-чатах та на форумах. Діє через ті ж інтерфейси, що й звичайний користувач. Боти застосовуються в умовах, де необхідна краща, ніж у людини, реакція, для ефективного виконання рутинних робіт, а також для **повного наслідування та копіювання поведінки людини**.

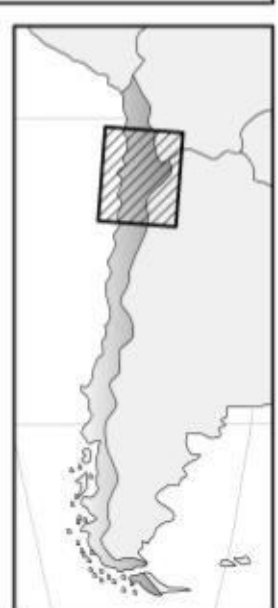
Незважаючи на значний прогрес у дослідженні головного мозку людини, багато чого в його роботі дотепер лишається загадкою. Функціонування окремих клітин добре вивчено й пояснено, проте розуміння того, яким чином у результаті взаємодії **десятків мільярдів нейронів** мозок функціонує як одне ціле, доступне лиш у сильно спрощеному вигляді і вимагає подальших глибоких досліджень.

Господь карає нас через те, чого ми не здатні уявити...
Стівен Кінг, «Острів Дума»

Регіон Антофагаста, Чилі

Calama 📍 міста	🛢️ заправки
Maria Elena 🏘️ селища	🚔 пости дорожньої поліції
Baquedano • хутори	✈️ аеропорти
Carmen Alto ○ придорожні станції	— — — кордони між країнами
==== магістральне шосе	==== прикордонні пункти
— асфальтована дорога	Vn. Lascar 5234 ▲ вулкани чи гірські піки
⋯ грунтова дорога	Laguna la Punta 🌊 солоні лагуни
🛣️ номер дороги	Salar de Capur 🏜️ солончаки

Розділ I

ЕПІЗОДИ: ПОЧАТОК...

I

Вівторок, 4 серпня, 17:23 (UTC¹ -4)
Тракт між Сан-Педро та Каламою
Пустеля Атакама, Чилі

Джей-Ді став далеко не першим, кого ввела в оману їхня дитяча зовнішність...

Довгі тіні стелились по сухій землі. Призахідне сонце мріло напроти лобового скла, заповнюючи салон «Range Rover'a» золотавим світлом.

Розбита, щент розкошлана дорога випорскувала з-під капота і, то зникаючи, то знов спливаючи з-під піску, тягнулась на північний захід. Обабіч тракту простягались висушені сланці та напівзасипані піском вапнякові бескиди Атаками, найсухішої пустелі на Землі. Далеко позаду «Range Rover'a» височіли голі Андійські хребти, серед яких, немов наріст на тілі ящера, випинався Ліканкабур, шестикілометровий кратер згаслого вулкана. Небесна блакить заливала все довкола, навіть далеким горам надаючи фіолетового відтінку.

Сріблястий позашляховик упевнено пробивав дорогу до Калами², єдиного поселення в радіусі двохсот кілометрів навколо Сан-Педро, що мало право (сумнівне, будемо відверті) називатися містом³. Якщо не рахувати Панамериканської магістралі та мідних копалень коло Антофагасті⁴, на півночі Чилі не так і багато місць, що несуть на собі відбиток цивілізації.

Джей-Ді Річардсон, сорокап'ятирічний кардіохірург з Окленда (Нова Зеландія) відсунув крісло в глиб салону, відкинув спинку і випростав натомлені ноги. Він пробув у Сан-Педро всі вихідні — роз'їжджав околицями. Статечний чилієць Флавіо встиг показати багато цікавого: Місячну долину, лагуну Чакса і лагуну Баррос-Негрос, а ще Місканті — місце відпочинку рожевих фламінго⁵. Заклавши руки за голову, Річардсон подумав, що не проти залишитися в Сан-Педро. Хоча б на день. Якби міг, то й на тиждень. Якоїсь миті він навіть пожалкував, що в Каламі на нього чекає Френк.

Френк Ді'Анно, товариш Джей-Ді по коледжу, приперся в цю глушину неспроста. На відміну від Річардсона, який насолоджувався відпусткою, Ді'Анно відрядили в Каламу. Френк четвертий рік працював у австралійській компанії, що виробляє медичне обладнання. Він приїхав допомогти з налаштуванням МРТ, магніто-резонансного томографа, закупленого для місцевої лікарні. «Шизанутий проект, — відгукувався Френк про мету відрядження, — якомусь чинодралу з чилійського Міністерства охорони здоров'я приснилося, що Каламі необхідний МРТ. Начебто індіанцям з пустелі далеко їздити до Антофагасті чи Ікіке⁶. Те, що 90% з них узагалі не знають, що таке томографія, а 95% ні разу в житті не потребували послуг томографа, нікого не зупинило.» Гроші заплатили, і Френк мусив їхати — допомагати місцевим розбиратися з новою технікою.

Дізнавшись про плани один одного, друзі вирішили здибатись у Каламі, перехилити по келиху пива. Звісно, якщо в тому задрипаному містечку посеред Атаками є пиво...

¹ Coordinated Universal Time (UTC) — Синхронізований світовий час. Загальноприйнята точка відліку локального часу в часових поясах. За опорний UTC взято місцевий час на довготі Гринвіча чи Лондона (нульовий часовий пояс). UTC -4 («мінус чотири») означає, що поясний час у Чилі на 4 години відстає від поясного часу в Британії. Не так давно синхронізований час називався Greenwich Mean Time (Середній час по Гринвічу) і позначався GMT.

² Поселення в пустелі Атакама на півночі Чилі, столиця провінції Ель-Лоа, що входить до регіону Антофагаста.

³ Сан-Педро-де-Атакама — село в Чилі посеред пустелі Атакама. Густота населення в регіоні 0,1 людини на км².

⁴ Велике промислове місто на півночі Чилі на узбережжі Тихого океану.

⁵ Андійський фламінго (*Phoenicopterus andinus*) — найбільш рідкісний вид фламінго у світі. Має блідо-рожеве тіло та довгі жовті лапи. Єдиний вид з трьома пальцями на лапах. Проживає в горах Перу, на північному заході Аргентини та на солоних озерах пустельної півночі Чилі.

⁶ Iquique — місто на півночі Чилі, північніше за Антофагасту.

— Що це? — несподівано спитав Джей-Ді, прикриваючи долонею очі від сонця.

— Де, сеньйоре?

— Там, попереду, — чоловік показав пальцем. — Ліворуч від дороги.

Флавіо роздивився ліве узбіччя. Кілька секунд не помічав нічого вартого уваги, коли раптом на відстані кількох сотень метрів нагледів щось таке, від чого його серце підскочило, а потім зробилось важким, мов гиря, і зсунулось на кілька сантиметрів униз. Старий вгатив ногою по гальмах і спинив джип.

— Ти здурів? — визвірився лікар. — Я ледь не проламав довбешкою лобове скло!

Чилієць промовчав, не зводячи очей з самотньої постаті.

— Це людина, — сказав Річардсон.

— Я... я не певен, сеньйоре... — скрипучий голос старого індіанця химерно деренчав.

— Я тобі кажу — це хлопчик. У мене кращий зір.

І справді, вдалині стовбичив широкоплечий і жилавий малий.

— Відколи це в Атакамі завелись білошкірі хлопчачки, га? — спробував пожартувати Джей-Ді.

Чилієць знову проігнорував питання. Річардсон примружився:

— Дивно. Пацан геть голий, — сонячні промені стелились практично паралельно до землі, вгризаючись в очі, через що Джей-Ді не зауважив сірі атласні плавки, що обтягували стегна малого. — Е-м-м... Як він тут опинився?

— Сеньйоре, то не людина, — раптово заявив Флавіо.

— А хто ж тоді?

— Демон.

— Що? — скривився лікар. — Флавіо, ти...

— Два дні тому його бачили в пустелі на північ від Сан-Педро.

— Який, в біса, демон? — форкнув Джей-Ді. — Що за довбані забобони?!

Сивочолий чилієць ввімкнув першу передачу і втиснув до підлоги педаль газу. «Range Rover», виючи двигуном, помчав уперед.

Джей-Ді замислився. З кожною секундою, що наближала автомобіль до самотньої постаті, його огортало сум'яття. Білошкірий хлопчак стовбичив сам-один посеред мертвого безмежжя Атакамі, але при цьому не кричав і не біг назустріч машині. Не робив узагалі нічого. Стояв і дивився. Така сцена могла викликати подив навіть в околицях цивілізованого селища, де-небудь у Новій Зеландії. Посеред Атакамі вона викликала поколювання у животі.

Позашляховик на повній швидкості пронісся повз силует, обдавши його курявою та дрібними кам'яними скалками. Нічого не сталося. Взагалі нічого. Джип віддалявся. Хлопчик, ледь нахиливши голову, дивився йому вслід.

Річардсон закинув руку на сидіння і озирнувся.

— Це марево, — прогудів лікар, дивуючись, як відразу не здогадався. — Звичайний міраж. Пацан стоїть посеред пляжу на тихоокеанському узбережжі, а ми спостерігаємо його відображення.

— Ви помиляєтесь, сеньйоре... — прошепотів Флавіо.

Косі промені добре освітлювали фігурку дитини. Джей-Ді нарешті помітив спортивні плавки і очі... очі, що дивилися прямо на нього.

Раптом щось клацнуло у голові кардіохірурга. Секунду чи дві він ніяк не міг ухопити, що саме. Якась деталь побаченого не вкладалася в загальну картинку, вперто не знаходячи місця в його логічному мозку. Лікар напружився, аж лоба наморщив, але не здужав уловити, що саме прогавив, у чому помилився.

Та ось до нього дійшло: міраж *обернувся, нахилив* голову і *дивився* на них! Розглядав їхню машину! Розуміння наринило настільки швидко, що Річардсон похолов. Руки і спина вкрилися сиротами. Хлопець не марево. Не фантом. Адже примара *не реагує* на те, що відбувається довкола.

Джей-Ді ще не встиг сповна осягнути те, що він шойно зміркував, як Флавіо сказав:

— Це не міраж, — вчепившись руками в кермо, старий індіанець налякано глипав на дзеркальце заднього виду. — В Атакамі не буває міражів, сеньйоре...

Жодних сумнівів: посеред пустелі стояла жива дитина.

— Зупинись! — звелів Джей-Ді.

— Сеньйоре, я благаю вас, не треба...

— Я наказую тобі: негайно зупини машину!

Флавіо неохоче натиснув на гальма і спинив джип.

— Сеньйоре, ви не розумієте, що коїте, — забелькотів шофер. — Це демон, його бачили відразу в кількох місцях...

— Старий дурню, ну що ти верзеш? — розсердився кардіохірург. — Там дитина! Така ж реальна, як і ми з тобою. Ми не можемо просто так лишити його у пустелі, — Джей-Ді на мить затнувся, зрадівши власній здогадці: — Звідки ти знаєш, може, десь неподалік зазнав аварії пасажирський літак, і цей малий — єдиний, хто вцілів серед усіх пасажирів?.. Так і є, він контужений, і саме тому так дивно поводитьсь.

Новозеландець відстебнувся, виліз із джипу і обійшов машину.

Здійнята курява розсмоктувалась, з ледь вловним шарудінням опускаючись на землю. Малий, як і раніше, стояв коло дороги і розглядав «Range Rover». Від Річардсона його відділяло кілька сотень метрів. За хлопцем простягалась довга, геометрично правильна тінь.

Джей-Ді підняв над головою праву руку і помахав.

Хлопчик блискавично відреагував — помахав у відповідь. Теж правою.

Річардсон переможно посміхнувся, подумки лаючи Флавіо, і помарширував уперед, за звичкою вимахуючи руками при ходьбі. Після першого ж лікаревого кроку хлопчик зрушив з місця і попростував назустріч... практично так само вимахуючи руками.

Наближаючись, Джей-Ді мусив визнати, що його альтруїзм кудись вивітрився. По спині забігали мурашки. Щось, у дідька, було не так. Щось не гаразд з тою дитиною. Він не міг зрозуміти, що саме — Атакама плутала думки. Лікар не страждав агорафобією, проте усвідомлення того, що у випадку якої-небудь загрози тікати нема куди (не тому, що тікати дійсно нема куди, — вся пустеля твоя, біжи куди хочеш, — а тому, що тікати безглуздо: на десятки кілометрів навкруги ніде сховатися), пришвидшувало серцебиття.

Попри це Джей-Ді не збавляв темпу — віддалявся від машини.

Хлопчик мав гарну фігуру: широкі груди, міцні ноги, накачаний прес. Його статуру можна було б вважати досконалою, якби не голова. Вона здавалася непропорційною через надміру опуклу верхню частину черепа. В тому ніби й не було нічого надприродного. Та все ж легка диспропорція кидалася в очі.

Коли відстань скоротилася до сотні кроків, хвилювання зринуло в грудях Джей-Ді. На малому не було синців, ран чи мазків сажі, словом, нічого, що свідчило б про авіакатастрофу. Шкет був чистим, мов янгол, і анітрохи не скидався на того, хто виборсався з палаючого літака.

А тоді — ще кілька кроків — і Річардсон розгледів обличчя малюка. Те, що постало перед Джей-Ді, відкарбувалось у його мозку навіки. Хлопчик мав застигле, подібне на маску обличчя. Під мармуровим чолом палали зовсім не дитячі очі, з яких рвалося щось чорне. Зіниці іскрилися вогню синню, але білки... білки були не просто почервонілими, ні, вони вщерть набрякли багряною кров'ю.

Лікар несподівано усвідомив, що до нього наближається не хлоп'я, а щось незнайоме і чуже в подібі невинної дитини.

За мить усе перевернулося. Жах — тепер уже не сумнів чи сум'яття, — а справжній жах пронизав тіло Джей-Ді електричним розрядом. Чоловік аж щелепою клацнув і спинився.

Разом з ним спинилась та істота... Клацнула щелепою...

Між ними пролягло двадцять метрів відкритого простору і безкінечна ватяна тиша.

— Do you need help? — насилу переборюючи наростаючу паніку і бажання дременути геть, проказав лікар. Здоровий глузд несамовито чіплявся за останню відчайдушну думку, що це таки людська істота. На випадок, якщо малий не розуміє англійської, Джей-Ді повторив іспанською, ретельно вимовляючи слова: — Necesita ayuda?¹

Істота мовчала. Правда, коли кардіохірург говорив, хлопчик скривлював і розтягував губи.

---

¹ Тобі потрібна допомога? (ісп.).

Джей-Ді відчув, як жах кліщами перечавлює горлянку. В скронях натужно бухкала кров. Річардсон глибоко вдихнув і зробив другу спробу. Останню. Затинаючись, пролепетав:

— У тебе все гаразд? Просто я думав... ми можемо допомогти... підкинути до...

І ось — знову! Білошкірий хлопчак беззвучно поворушив губами. Затягнуті кривавою плівкою очі не відлипали від лікаревого лица. Малий ніби намагався говорити, проте з губів не злітало ні звуку. Це виглядало настільки моторошно, що Джей-Ді відступив кілька кроків назад.

Моментально істота позадкувала, віддалившись на таку саму відстань.

Лікар глитнув слину. Сухий сірий вітер лизав їхні постаті. Зі сходу від Анд сповзали сутінки, сірим саваном накриваючи мертві землі. У голові Річардсона кресонув здогад: «Він повторює мої дії! Рухається точно, як я, і намагається говорити, коли я розмовляю». І в тому чомусь не було нічого кумедного.

— До сраки все! — лайнувся чоловік, крутнувся круг себе і, закидаючи ноги, попер до авто. Він біг, приклавши руку до грудей, борючись з темними колами, що спливали перед очима і бажанням зиркнути назад. Переконатися, що той, із пустелі, не мчить слідом.

Коли до позашляховика лишилося кілька кроків, Джей-Ді потрапив ногою у глибку, втратив рівновагу і, скрикнувши, витягся ницьма. Тремтячи всім тілом і проклинаючи себе за незграбність, Річардсон підтягнув під себе коліна, скочив на ноги і... озирнувся. Хлопчик стояв на місці. Дивився йому вслід усе тим же нестерпно-кривавим поглядом.

Більше не озираючись, мов риба часто ковтаючи атрофоване пустельне повітря, лікар рвонув уперед.

— Сеньйоре, це ви? Скажіть, що це ви! — загорлав Флавіо, коли Джей-Ді, червоний, мов варений рак, і з немислимо виряченими баньками, плюхнувся на сидіння. — Скажіть, що ви не помінялись з ним тілами!

— Заводь швидше машину, старий телепню! — гаркнув лікар, стираючи рукою кров з подряпини на щоці. — Не патякай дурниць! Який, на хрін, обмін тілами?! Ворушись, Фабіо!

— Я ж вам казав...

— Не тринди!!! Заводь джип! Забираймося звідси!

— Слухаюсь, сеньйоре... Слухаюсь...

«Range Rover», тягнучи за собою шлейф із пилу, сіпнувся і почесав на захід.

У цей момент краєчок сонячного диска черкнув горизонт.

II

Вівторок, 4 серпня, 17:56 (UTC -4)

73-й км шосе №25 «Кармен-Альто — Калама»

Пустеля Атакама

Текіто Рейес пахкав косячком і співав, тримаючи кермо однією рукою. Його вантажівка — старезний банькатий «Mercedes» — мчала на північ.

Ревіла музика. В магнітолі крутилася затерта аудіокасета із запальними піснями бразильського гурту «Banda Calypso». Якимось неймовірним чином виокремлюючи мелодію з-поміж торохкотіння мотора, бряжчання кузова та рипіння динаміків, Текіто підспівував солістці. Він не знав португальської, але все одно підспівував, старанно повторюючи звуки, що вилітали з чорних сітчастих колонок.

Текіто Рейес був цікавим хлопчиною. Його мати походила з племені Мапуче¹, а тато був меланезійцем, що колись мігрував до Антофагасті з далекої Тонги². Від матері Текіто успадкував худорлявість, а від татка — чорну і лискучу, немов покриту оліфою, шкіру. Коли малому виповнилося сім років, батько через нерозв'язні проблеми з чилійськими стражами

¹ Мапуче (букв. «люди землі») — індіанський народ в Чилі та Аргентині. Інша назва — араукани. Чисельність згідно з різними оцінками — від 1,5 до 2 млн. осіб. Мапуче — єдиний народ Південної Америки, який не був завойований ні інками, ні іспанцями.

² Острівна держава в Океанії.

правопорядку драпонував до Болівії. Драпонував по-дорослому, оскільки відтоді його ніхто не бачив. Мати з того часу сяк-так намагалася виростити синочка.

За свої двадцять чотири роки Текіто встиг два рази втекти з дому, тричі посидіти в тюрмі (переважно за дрібне хуліганство та споживання наркотиків), заробити свій перший мільйон песо, успішно протринькати гроші за гральними автоматами в Сантьяго-де-Чилі, двічі одружитися та один раз розлучитись. Нині хлоп займався тим, що скуповував крам та продукти в Антофагасті, столиці регіону, і перепродавав їх у Каламі. Цього дня кузов його вантажівки був завалений кухонним начинням, сільськогосподарськими інструментами, саджанцями, свіжими овочами та різним побутовим дріб'язком.

Потаємною слабкістю Текіто була марихуана. Почуття ущипливої ейфорії, змішане з безмежним пофігізмом, що заливало тіло після висмоктаної сигаретки, щоразу виносило його в інший світ, у паралельну реальність, де не існувало болю, суму та відчаю, нахабних квартирників і жорстоких туполобих копів, а натомість було стільки смішних (аж до кольок у животі!) речей.

У той же час хлопчина соромився своєї пристрасі. Чи не єдине, що за два десятиліття виховної діяльності стара сеньйора Рейес спромоглася втовкмачити своєму синові, так це розуміння того, що наркотики — зло. «Всі наркомани, — повторювала матрона, — кінчені люди, недолугі мавпи з одностороннім квитком до пекла, де вони вічно мучитимуться і жертвуватимуть лайно. Гірше від них нікого бути не може... Ну, звісно, якщо не брати до уваги адвентистів та свідків Єгови.» Текіто не знав, чи слід вважати справжнім, так би мовити, повноцінним наркоманом людину, яка лиш покурює травку. І через це терзався ще більше.

Пустельний шлях між Кармен-Альто та Каламою був чи не єдиним місцем, де Текіто міг спокійно «вдути» косячок, а то й два поспіль. Поліції тут не водилося від створення світу. Зустрічні авто траплялися рідко, та й ті можна помітити здалеку. Знай собі — тримай кермо і тисни на педальку.

Самокрутка догоріла. По кабіні розстелився сизий дим. Текіто перестав співати, зосередившись на тому, як чудернацьки тремтить дзеркало заднього виду. Він ще ніколи не бачив, щоби дзеркальце так смішно вибрязкувало. Через секунду чилієць реготав так, що з очей чвиркали сльози.

— Господи! Трахайте мене, а я поплачу! Ви тільки погляньте!.. Дзеркальце! Ха-ха-ха! — готував він, лясаючи долонями по керму. — Ну я... я не можу! Дзер-каль-це! Ха-ха-ха!

Не перестаючи пирскати, Текіто звів очі на дорогу і помітив хлопчика. Придивився — точно пацан. Ніби юний, але високий і м'язистий. Спортсмен чи щось таке. Пацан був голий, якщо не рахувати сірувато-чорних спортивних плавок, що обтягували стегна.

Текіто труснув головою. Примара не зникла. Певна річ, Текіто тільки-но по самі вуха обдовбався марихуаною. Та все ж хлоп був не настільки вмазаний, щоб не розкумекати, що мчить на дитину. І він би загальмував чи хоча б спробував об'їхати, якби не кричуща незв'язність та химерність побаченого.

«Білошкірий хлопчак в одних трусах посеред пустелі за сотню кілометрів від житла, — міркував Текіто, — це маячня. Єресь якась. Такого, на хрін, не буває!» Ще більше збивала з пантелику поведінка малого. Будь-яка реальна істота, на яку пре багатотонна вантажівка, намагатиметься щонайскоріше забратися зі шляху. Аж ніяк не стовбичитиме на місці. Саме через це Текіто Рейес скороспішно припустив, що перед ним галюцинація — хворобливий образ у його мозку, викликаний курінням чортового зілля. Оскільки таке трапилося з Текіто вперше, він шугнувся, ледь не напудив у штани, після чого різко, по-дівчачому заверещав:

— А-а-а-а! — і натиснув на педаль газу...

Потужний удар витверезив його. Кермо вилетіло з рук; двигун харкнув, подавившись. Машина рвонула праворуч — у незайману пустелю.

Зрештою вантажівка спинилась, задерши носа на пагорбку. На узбіччя, шурхочучи, посипались камінці. Відтак стало тихо. Після оглушливої музики та ревіння мотору тиша паралізувала Текіто. Якби йому не було так страшно, він би подумав, що вже дав дуба.

Кілька секунд Текіто очманіло роздивлявся павутину тріщин у лівому нижньому куті лобового скла. Потім тремтячими руками запустив двигун і ввімкнув фари. Нічна пільма впевнено наступала зі сходу, і Текіто чомусь страшенно не хотілося залишатися сам на сам із

тим, що він збив, у суцільній темряві. Дирчання мало заспокоювало, зате фара запрацювала. Щоправда, лише одна — права.

Чилієць вивалився з кабіни і на ватяних ногах вибрався на шосе. Ліворуч, неподалік від місця зіткнення, посеред уламків скла, шматків металу з решітки радіатора та бурих плям крові лежав білобрисий хлопчик. Текіто, схлипуючи, підійшов до нього.

— Білий! — опустився навколішки водій. — Срати мені й плакати, я грохнув білого чувака!

Притримуючи голову хлопчика однією рукою, чилієць сторопіло дивився на заляпану кров'ю шкіру, скуйовджене, русяве волосся і нерухомо вирячені очі, що мертво впиналися в байдуже небо. З численних ран на накачаних грудях та животі малого сочилася кров.

Текіто несподівано усвідомив, що його знову посадять. І цього разу надовго.

— Він білий... — шепотів горе-шофер, погладжуючи пальцями світлі пасма. — Чорт забирай, білий! Такий білий, що аж... — несподівана здогадка штрикнула його в самісіньке серце: — ...турист! Хлоп нетутешній! — і тоді Текіто реально запанікував: — О боги, я вальнув туриста!!!

Замочити білошкірого мандрівника в регіоні, де тільки-тільки почав зароджуватися туризм... Та за таке його не просто посадять. Його сплять живцем, лінчують, четвертують, після чого рештки згодують вухатим пустельним лисичкам.

Витягнувши шию, Текіто озирнувся. Сонце сіло за піщаними перекатами на заході. Дорога в обидва боки стояла порожньою. Тільки вітер шарудів піском, і зрідка зітхала, вітаючи нічну прохолоду, потріскана земля. Навкруги — ні душі. Огидна й слизька, мов земляний черв, думка заповзла перекупнику в мозок. «Відтягти метрів на триста від дороги. Тіло, ясний перець, шукатимуть, але пустеля вміє зберігати таємниці.»

Чилієць ще раз злодійкувато оглядівся. Горизонт пустував.

Текіто рвучко нахилився, схопив мертвого хлопчика під пахви і потягнув у пустелю на захід від дороги. Хлопчик виявився страшенно важким. Добре треновані м'язи завжди важчі за драглистий жир. Через хвилину чилієць захекався так, що аж в очах померкло.

— От кабан! — вилаявся Текіто, стираючи піт з лоба. — Наче зі свинцю відлитий.

Хвилину чи дві він віддихувався, присівши навпочіпки, після чого поволік тіло далі, час від часу сторожко зиркаючи навкруги.

— Господи, тільки б ніхто не проїжджав, — руки Текіто тремтіли, як у неврастеніка. — Господи, благаю, зроби так, щоб ніхто не з'явився на дорозі.

Темрява густішала. Разом з нею гострішали звуки. Машина зникла за пагорбом, проте холостий туркіт двигуна та розмите світло фари виказували її місцезнаходження.

Відтягнувши хлопчину на достатню відстань, Текіто спинився і довго відсапувався. Руки та шорти чилійця почорніли від крові. Нічого, випере вдома.

Він заспокоївся (наскільки це було можливо в такій ситуації) і зібрався рушати назад.

— Пробач, малий, — кинув Текіто наостанок. — Я не хотів. Просто... так вийшло.

Несподівано хлопчик поворухнувся. Чилієць зойкнув і ледь не закаляв штани (вдруге за вечір — хай йому!), але зразу розкумекав, що мертві не ворухатяться. Отже, кремезний голопуцьок живий! За мить русявий хлопчина скубнувся вдруге, а з його уст злетів стогін. Рани на животі закровили.

— Гівнюк! — заверещав Текіто. — Ти не здох! — а тоді задер руки і прокричав у темряву, звертаючись до Господа, якого щойно так палко просив прибрати всіх небажаних свідків з дороги: — Ну ти тільки подивись — він не сконав, сучий син! Мазефакер!

Хлопчик відкрив рота і беззвучно поворушив губами. Його очі ожили. Якийсь час вони хаотично метушилися, аж поки не сфокусувались на обличчі Рейеса. Зіниці звузились, а по набряклим білкам розплилась чорнота. Малюк глипав на чилійця з несамовитістю, геть не властивою дванадцятирічному хлопчику, якого щойно ледь не закатали в асфальт. З очей віяло чимось потойбічним, точно не людським, через що від погляду мали б хапати дрижаки. Проте сонце вже закотилося за небокрай, прохолодна пільма заливала простір, і в сутінках Текіто Рейес не приглядався до обличчя збитої дитини.

— Бляха, і що тепер з тобою робити? — схопився Текіто за голову. — Краще б ти відкинувся, чесне слово!

Скрадливий внутрішній голос підступно зашептав: «Залиш його... Покинь вилупка... І він помре.»

Закусивши губу, перекупник задер голову і втупився у порожнечу над головою, де поступово, одна за одною вмикалися безпристрасні цятки зір — єдині свідки його злочину.

Текіто був ще тим гендлярем. Текіто був злodingкою і дебоширом. Можливо, колись він перетвориться на кінченого наркомана, оту «недолугу мавпу з одностороннім квитком до пекла». Проте убивцею Текіто Рейес не був і ставати ним не збирався. Попри те, що цьому його не вчили, чилієць тямив: стати душогубом — це гірше, ніж підісти на героїн. Це навіть гірше, ніж податись в адвентисти чи до свідків Єгови.

— Краще б ти здох! — процідив шофер, опустився навпочіпки і, обережно піднявши, поволік білошкірого знайду назад.

Хлопчик, стиснувши зуби, харчав. Текіто відчував, як пульсують гарячі м'язи малого.

— Засранець... Бісів грінго... Довбаний біломордий козел... Ти наче вперше в житті вантажівку побачив, — форкав перекупщик. — Ти, видко, боксер якийсь, так? Чи борець... І перестань мені кровоточити! Негайно! Перестань... Я кому сказав?!

Зрештою він затягнув хлопчину в кабінку. Вклав на водійське сидіння, потім заштовхав далі у салон, сяк-так закріпивши паском безпеки. Сам сів за кермо.

— Знаю, малий, мамця була б не в захваті, — тремтливими руками Текіто скручував косяк, — я й сам шурупаю, що якось воно по-гівняцьки виходить: у десять років всю дорогу нюхати драп... — чилієць схопив сигарету зубами, підпалив її і, закотивши очі, глибоко затягнувся: — Але ти мені вибач, мальок. Я не можу на свіжу голову гнати під сто п'ятдесят по цій, трясця її матері, «магістралі».

Потому опустил стоянкове гальмо і погнав уперед, повторюючи крізь зуби, немов мантру: «Тільки не помирай, прошу... Тільки не відкидай копита, мальок...»

Стало геть темно. Годинник показував 18:23.

III

Вівторок, 4 серпня, 19:38 (UTC -4)

Калама, Чилі

Джей-Ді Річардсон та Френк Ді'Анно цмулили джин-тонік на терасі готелю. Крім них, у барі нікого не було. Вечір був на диво тихим і спокійним.

— Докторе Ді'Анно! — перехилившись через стійку, гукнув бармен.

Френк повів головою.

— Так, аміго? — посмішка ще не зійшла з його обличчя.

— Вас до телефону.

Ді'Анно спохмурнів:

— Це з клініки.

— Чому ти такий впевнений? — спитав Джей-Ді.

— А кому ще в цьому ведмежому куті може знадобитися австралійський інженер о півна-восьму вечора? Щось уже натворили, ескулапи.

Австралієць нехотя підійшов до телефону. Підніс трубку до вуха. Довго слухав, кілька разів коротко відповідав. Невдоволення гримаса помалу поступалась здивуванню.

Коли розмова скінчилася, Френк спішно повернувся до стола.

— Ти знаєш, старий, мені, доведеться зганяти в клініку.

— Щось сталося з апаратом?

— З томографом усе в порядку, але... в лікарню привезли хлопчика. Хтось із місцевих збив його посеред пустелі. Ніхто не знає, звідки той малий узявся. І лікарі... вони хочуть, щоб я приїхав, подивився.

— Білий хлопчак? — ніби мимохідь уточнив Джей-Ді, відчуваючи, як під лопатками ворухиться холод.

— Що ти сказав?

— Я спитав, чи хлопчак білий.

— Так, — відказав Ді'Анно, а тоді різко повернув голову: — А звідки ти, чорт забирай, знаєш? Я ж тобі не говорив.

— Знаєш, що? Я їду з тобою, — мовив новозеландець.

IV

Вівторок, 4 серпня, 20:14 (UTC -4)

Центральна клінічна лікарня Калами

— Це він, — заявив Джей-Ді.

— Точно?

— Так. Жодного сумніву. Я бачив його у пустелі по дорозі від Сан-Педро. Він тоді неадекватно поведився. Не дивно, що пацан втрапив під колеса.

— Він уже тоді був у одних трусах?

— Ага, — кивнув Річардсон.

— Чому ж ти не підібрав його? — Ді'Анно спідлоба зиркнув на товариша.

— Я хотів. Але, кажу ж, він був не при своєму розумі. Розумієш... хлопчак налякав мене... До чортків налякав.

— Налякав? — вирячився Френк. — Як це, бляха, розуміти?

— Як хочеш, — відмахнувся Джей-Ді. — Я думав, що побачив примару чи демона якогось. Він копіював мене.

Френк Ді'Анно встромив руки в кишені халата. На думку не спадало нічого, що міг би накоїти десятирічний сопляк, щоб переполохати сорокап'ятирічного лікаря. Пацан лежав непритомний, і Ді'Анно (на щастя чи на лихо) не бачив його очей.

Тим часом до австралійця підійшов черговий лікар клініки. Підтягнутий, немолодий чилієць із запалими щоками й орлиним носом. Він приймав потерпілого.

— Ми його трохи обстежили, — доповів він. — Зробили рентген.

— І як? — поцікавився Френк.

— Перелом шести ребер і ключиці, зміщені шийні хребці, величезна тріщина в тазі, але хребет, на щастя, цілий. Малюк втратив багато крові, хоча внутрішніх кровотеч, здається, немає... Є підозра на сильний струс мозку: пацієнт кілька разів приходив до тями, говорити не міг, зовсім не міг, лише хрипів і... — в цей момент очі лікаря забігали, — ...шкірився.

— Певно, від болю.

Худорлявий чилієць зам'явся.

— Не думаю... Як на мене, то... від злості...

— Це все?

— Наразі так.

— Хлоп ще легко відбувся, — зауважив Ді'Анно.

Джей-Ді Річардсон стояв, склавши руки на грудях, поруч з товаришем і не зводив очей з вікна, крізь яке можна бачити частину реанімації.

— Так. Шкет хоч і молодий, зате доладно скроєний. М'язи, як у дорослого атлета. Інший на його місці від такого удару просто розвалився б на шматки.

— Треба завершити обстеження. Побачимо, що з головою. Може, там кисіль, і наші смикання ні до чого, — пробубнів Френк і повернувся до чергового: — Кровотечу зупинили?

— Досить легко.

— Чудово. Сподіваюсь, томограф готовий?

— Так, містере Ді'Анно. Якраз сьогодні після обіду завершили налаштування.

— Заодно й перевіримо техніку. Аміго, скажи сестричкам, нехай готують пацієнта і запускають обладнання.

Чилієць кивнув і пошурував у ординаторську.

За півхвилини операційне ліжко з непритомним хлопцем викотили з палати і повезли до кімнати з МРТ. Австралієць та новозеландець ще раз оглянули рельєфне тіло, поки койку котили повз них. Кілька невеликих синців, неглибокі рани та подряпини — і більше нічого.

Після того, як малого обмили, він анітрохи не скидався на людину, яка потрапила під колеса вантажівки.

— Що ти про це думаєш? — тихо спитав Джей-Ді.

— Як не дивно, після зіткнення з «Mercedes'ом» хлоп'я виглядає краще за «Mercedes», — мляво посміхнувся Ді'Анно.

— Я не про те, — Річардсон не був налаштований на жарти. — *Що цей малий робив у пустелі?*

В кімнаті з МРТ загорілося світло. Двері палати стояли відкритими: по стіні коридору та підлозі ковзали розмиті тіні — медперсонал вкладав хлопчика в апарат.

Френк знизав плечима.

— Не знаю... Може, відбився від групи туристів.

— Які туристи, старий? Це Атакама! Ти вважаєш Сан-Педро підходящим місцем для сімейного відпочинку? Сюди навіть досвідчені мандрівники не завжди добираються!

— Не знаю... — повторив австралієць.

З палати чулися спокійні голоси. Пролунало клацання, після якого почалось розмірене гудіння — томограф запрацював. Річардсон і Ді'Анно рушили в напрямку напівпрочинених дверей.

— Ти повідомив поліцію? — не вгавав Джей-Ді. — Його, напевно, хтось шукає.

— Це не моя справа. Чилійці самі розберуться.

— Просто хлопець видається мені дивним. Химерним якимсь.

— Не розумію, що ти знайшов у ньому хи...

В цей момент, коли до дверей лишилося кілька кроків, з кімнати випорснув здушений звук. Вельми незвичайний звук, який Джей-Ді Річардсон запам'ятає, либонь, на все життя. Скидалось на те, наче хтось із чималої висоти (щонайменше три-чотири метри) впустив додолу кавуна. Смугастих з характерним звуком шльопнувся на кахлі, луснув і розлетівся на шматки. От тільки і Річардсон, і Ді'Анно добре знали, що за дверима ніяких кавунів немає.

А проте по-справжньому їх перелякав не сам звук, а те, що його супроводжувало. Спершу на поверсі моргнуло світло. Потому томограф гостро запищав, кілька разів свиснув і почав стихати, аж поки не замовк. Встановилася тиша, наче в могильному склепі.

Лікарі бігом рвонули до палати.

— Що трапилося? — закричав Ді'Анно, з льоту ледь не виваливши двері. — *Qué pasó?!*¹

— *No lo sé... No lo sé, señor...*² — бубнів чилійський доктор.

Більшу частину палати займав бочкоподібний томограф. Річардсону апарат нагадав діжку для збору дощової води, яку він бачив в монастирях Метеори³ під час минулорічної поїздки до Греції. Зовнішня поверхня перевернутої набік «бочки» була матовою, кольору какао з молоком. У верхній частині витикався прямокутний вентиляційний канал, що тягнувся вгору і зникав у стелі. Посередині торцевої поверхні з'явив круглий отвір з гладкими краями, з виду наче замалий для тіла людини. Внутрішня поверхня отвору була глянсуватою, по краях оранжевою, всередині — стерильно-білою. Перед отвором стояло нешироке ложе, з якого пацієнта «подавали» в апарат. Всередину машинерії від головного пульта управління тягнулось безліч трубок та дротів. Усе виглядало модерно та сучасно.

Коли лікарі-іноземці заскочили до палати, хлопчик виїжджав з черева МРТ. Наразі виднілись лише його ноги. Ніби нічого незвичайного, хоча... Краєм ока Річардсон помітив блідо-рожеву в'язку рідину, що скапувала на підлогу з лівого торця «бочки».

За секунду хлопець повністю вийшов з отвору. Одна з медсестер, не видавши ні звуку, зомліла: гепнулася на підлогу, неприродно задерши голову і розкинувши руки врізнобіч. Інша завищала і, прошмигнувши повз лікарів, вилетіла з палати. Її істеричний вереск, мов сирена, ще довго линув з коридору. Френк Ді'Анно зробився сірим, мов висушена на сонці

¹ Що трапилося? (ісп.).

² Я не знаю... я не знаю, пане... (ісп.).

³ Метеори (з грец. «ті, що витають у повітрі») — один з найбільших монастирських комплексів у Греції, всі монастирі розташовані на височенних (до 600 метрів) скелях, що стовпами здіймаються над Фессалійською долиною. Неприступні обителі монахів у буквальному розумінні нависають над землею.

пустельна земля. Було з чого: у хлопчика зникла голова. Щезла без сліду. Із закривавленого обрубка на місці шиї безперервно сочилася кров.

— Де голова? — рывкнув Ді'Анно, так наче якась із медсестер сховала її під полою халата. Попервах австралієць виглядав по-дитячому сконфуженим, мов герой диснейського мультфільму, котрого підступні лиходії обвели круг пальця завдяки чорній магії. — Де вона?

Френк зігнувся навпіл над тілом і зазирнув всередину томографа. Голови не було.

— Бля! — заверещав він. — Куди поділась його голова?!!

Черговий лікар-чилієць, аж жовтий на лиці, зробив непевний крок уперед:

— Я не знаю, сеньйоре. Ми просто поклали хлопця всередину і запустили апарат... Все згідно з інструкціями. А далі цей хлопок і...

— Що ви мені розказуєте?! — вискnuв австралієць. — Ідіоти! Це томограф, а не гільйотина!!! Що ви зробили з пацієнтом?

— Ми нічого не робили! — пожовтілий чилієць теж перейшов на крик. — Я лиш увімкнув машину...

Френк схопився за голову і, важко стогнучи, обіперся на апарат.

— Що ти про це думаєш, старий?

Новозеландець хотів підтримати колегу, але в голові крутилась одна єдина дурнувата фраза: «Старий, я ще в житті не бачив більш паскудних результатів магніто-резонансного обстеження». Джей-Ді зметикнув, що зараз, мабуть, краще промовчати.

Річардсон зазирнув досередини апарата. Стінки були чистими, лиш удаліні білого пластикового тунелю, де раніше лежала голова, панелі були забризкані мізками. Впереміш з волоссям та кров'ю. Внизу валялась схожа на підкову штуковина.

— По-моєму, там лежить його щелепа. Нижня, — кардіохірург висунувся назад. — І... е-е-е... шийні хребці... якщо я не помиляюсь.

Френк Ді'Анно підхопився.

— Кретини! Клятї безмозкі латинос! — горлопанив він. — Таке буває, старий... таке може статись, якщо в камері знаходився метал... який-небудь металевий предмет у... Можливо, слуховий апарат чи... я не знаю, ще щось...

Відштовхнувши Річардсона, Ді'Анно поліз в апарат. Він звивався, пихтів, штовхав ногами обезглавлене тіло, зрештою зник у трубі томографа. Півтори хвилини звідтіль не долинали ні звуку. Австралієць вибрався назад набагато спокійніший, але спантеличений. І, наче вампір після фуршету, з ніг до голови вимазаний кров'ю.

— Ну що? — спитав новозеландець.

— Нічого, — прохрипів Френк. — Там є все, що й має бути: подрібнені кістки черепа, зуби, кусні обличчя, мізки, волосся і кров. Але жодного шматка металу... Жодної механічної подряпини на панелях... Це якась чортівня, Джей-Ді, і я геть нічого не шурупаю...

Черговий лікар перемістився, ставши таким чином, щоб перекривати вихід з палати.

— Містере Ді'Анно, ви мусите лишатися в кімнаті до прибуття поліції, — холодно обізвався він. — А вас, містере Річардсон, я попросив би не втручатися.

Джей-Ді не сперечався. Він позадкував, переводячи погляд з обезголовленого хлопця на свого колегу і назад.

— Тримайся, старий, — кинув він на прощання і вийшов на коридор.

V

Вибігши з палати, Джей-Ді замислився. Річардсон сам був лікарем, а тому розумів: що б не трапилося в ті кілька секунд після запуску МРТ, воно відбулось не через несправність апарату. Магнітне поле напруженістю 3 Тесла потужне, але цілком безпечне. Металеві предмети, що потраплять у таке поле, поводитимуть себе мов гарматні снаряди. Але в тому й заковика: він сам оглядав апарат, і ніяких металевих предметів там не було.

Новозеландець сповнився рішучості докопатися до істини. Принаймні він мусив спробувати.

Насамперед Річардсон, скориставшись переполохом, піднявся на 3-й поверх. Хутко зорієнтувався в коридорі, відчинив потрібні двері й заскочив до кабінету рентгеноскопії. Він

сподівався, що в апаратній нікого не буде, та помилився: за столом сиділа молоденька медсестра з точеними ніжками від вух. «Наче з обкладинки журналу», — мелькнуло у нього в голові.

Дівчина звела на чоловіка темні очі.

— Чим можу вам допомогти? — запитала іспанською.

Джей-Ді розгубився.

— Кхе-кхе... сеньйорито... Ви... м-м-м... Ви розмовляєте англійською?

— Так. Трішки.

Новозеландець нітився, переминаючись з ноги на ногу.

— Вам, певно, щось потрібно? — саянула посмішкою медсестра.

— Вибачте, що я так... ну, увірвався... — Річардсон зітхнув. Слова не клеїлись до купи.

— Я лікар. Мене покликали сюди, щоб допомогти з... з... нещодавно доставленим хлопчиком. Білим. Мабуть, туристом, якого... Його машина збила...

Джей-Ді знову затнувся. Чилійка кивнула.

— І?

— Йому робили рентген. Я хочу подивитися на знімки, — зібравшись з силами, одним махом випалив Джей-Ді.

Дівчина замислилась, кумедно морщачи носика. В принципі, вона мусить відмовити. Цей чоловік не належить до персоналу лікарні, крім того, товстуха з рецепції вже подзвонила і розказала їй, що світловолосому малому, якого привіз той наркаш із пустелі, хтось із білих «коновалів» відірвав голову. На щастя, медсестричка *поки що не второпала*, що «коновал» відірвав голову в буквальному розумінні, та ще й вподобала Джей-Ді, сприйнявши лікареву ніяковість за результат запаморочливої дії своєї зовнішності. Вона кокетливо посміхнулась і підсунула на край стола кілька великих рентгенівських знімків.

— Але тільки подивитися, — по-змовницьки прошепотіла.

— Гаразд, — Джей-Ді накинувся на знімки.

Хлопця «просвітили» всього — з голови до п'ят, — окремо відзнявши голову, грудну клітку, таз, кістки рук та ніг. Річардсон по черзі брав до рук сіро-чорні листки, підіймав їх над головою і уважно роздивлявся у жовтуватому світлі стареньких ламп. Особливо уважно — знімок голови. Великі аркуші тремтіли в його руках.

Утретє обдивившись рентгенівський відбиток черепа, Річардсон переконався: хлопчик «чистий». У нього не було металевих імплантів, ні в тілі, ні — що найголовніше — у голові. Він не демон, не інопланетний прибулець, не кіборг і не робот, обтягнутий людською шкурою. Він справжній. Звичайний малий. Якщо не брати до уваги переломи, спричинені дорожньо-транспортною пригодою, пацан виглядав цілком нормальною дитиною.

Не подякувавши, Джей-Ді вискочив з кімнати. Збіг на перший поверх. Поліції ще не було. Прямуючи до виходу, кардіохірург краєм ока запримітив чорного, мов нубієць, водія і здогадався, що саме він привіз хлопця з пустелі. Протверезілий Текіто Рейес сидів на розкладному стільці в кутку приймального відділення під величезною картою північної частини Чилі. Зачувши кроки, шофер підвів погляд.

— Сеньйоре... — захрипів Текіто, схопивши лікаря за рукав халата, — сеньйоре... як там мальок? З ним усе гаразд? Він не помре?

Темними щоками розповзались бруднуваті патьоки від сліз.

Джей-Ді Річардсон не знав, що відповісти. Мав би сказати, що хлопцю з якогось сраного дива відірвало голову, але розумів: це бредня. Таке може трапитися в дешевенькому фільмі жахів, фантастичному романі, в якій-небудь іншій реальності, але тільки не на планеті Земля, де все підкоряється нерушимим фізичним законам. Джей-Ді безсовісно збрехав:

— Він... е-е-е... він о'кей... З ним усе буде добре...

— Слава Богу! — схлипнув Текіто, виставивши напоказ брудно-жовті зуби.

Відсмикнувши руку, новозеландець попрямував до світлового покажчика «Salida» (вихід). На вулиці постояв хвилину, поки очі звикли до темряви. Затим, намацавши поглядом розпливчасту громаду «Mercedes'а», що проступала поблизу від входу в лікарню, закрокував до вантажівки.

Присвічуючи ліхтариком на мобільці, Джей-Ді оглянув обтягнутий брезентом фургон. Спочатку обстежив місце удару: нижню частину лобового скла, вщент розтощену фару, погнутий бампер. Зазирнув під днище, в кабінку, обдивився колеса, наскільки міг роздивився передню вісь... Нічого. Річардсон сам не знав, що шукає. Просто вивчав машину, що збила дивну істоту з пустелі.

Лікар почав обходити кузов, обсвічуючи вивітрені борти. Безрезультатно. Дістався до задньої частини автомобіля, відгорнув край цупкого брезенту і, втративши надію знайти хоч що-небудь, зазирнув досередини. В кузові рівними рядами стояли великі картонні коробки та трохи менші дерев'яні ящики, а вгорі на них покоїлись білі непрозорі целофанові пакети з написами «D&S»¹. Пакети були чисті і нові, щойно з супермаркету.

На Джей-Ді накопило непевне відчуття. Як тоді у пустелі, коли він вперше помітив хлопчика і на рівні підсвідомості осягнув, що то не міраж, причому осягнув задовго до того, як усвідомити це осмислено. Щось знову не вписувалось у загальну картину. Малопомітна деталь — останній шматок пазла — геть не в'язалась з усією історією. З тією історією, що на даний момент вималювалась у його в голові.

Заховавши телефон у задню кишеню джинсів, Річардсон протиснувся під брезентом і заліз у фургон. Знову витяг побілку, спрямувавши яскравий промінь на пакети. В середині кульків знаходилось дрібне ремонтне знаряддя: молотки, автоматичні викрутки, плоскогубці, ножиці для металу. Усі інструменти нові — в пластикових упаковках зі старанно віддертими цінниками. Обдивившись ще й коробки, новозеландець втямив, що кузов завалений краном, купленим у великому супермаркеті...

Думки вихором закрутилися в голові. «Який супермаркет? — міркував Джей-Ді. — На схід від Калами не знайдеться жодного великого магазину аж до кордону з Болівією... Звідки тоді взяли пакети? Їх тут не має бути, якщо тільки... якщо тільки...» Думка пручалась, звивалася, мов вуж, намагаючись пірнути і схватись у безодні свідомості.

«Звідки приїхав фургон?»

Питання зринуло саме по собі. Ніби хтось прошепотів його на вухо. Лікар заходився торсати один з кульків. Скоро він виявив те, що шукав. Внизу, під назвою супермаркету, дрібнішими літерами писалась адреса: номер будинку, назва вулиці і... місто.

«Антофагаста», — прочитав Джей-Ді. Від чого у нього відвисла щелепа... Річардсон не був великим знавцем географії північної частини Чилі. У той же час він знав регіон достатньо, аби збагнути, що *фургон приїхав не зі сходу*. І це було погано. Дуже погано.

Джей-Ді вискочив з кузова на землю і побіг назад до лікарні. Серце калатало, немов друкарська машинка під пальцями стенографістки. Худорлявий шофер сидів на місці.

— Послухай, друже... Як тебе там? — захекано мовив лікар.

— Текіто... Мене звуть Текіто Рейес, сеньйоре, — перекупник сяк-так справлявся з англійською.

— Я хочу тебе дещо запитати.

Текіто з готовністю підвівся. Губи у хлопця тремтіли. Тьмаві очиці набрякли слізьми.

— Мене не посадять, сеньйоре? — забелькотів він. — Якщо малий не помре, мені ж нічого не буде, правда? Я ж привіз його...

Джей-Ді перебив чилійця нетерпеливим жестом.

— Тебе ніхто ні в чому не звинувачує. То був нещасний випадок, ти не винен, — новозеландець знову обманював, стримуючи нетерплячку. — Мене цікавить інше. Будь ласка, покажи місце, де ти знаходився, коли... хм... коли запримітив хлопця.

Новозеландець показав на карту. Чилієць зосереджено пошкріб потилицю.

— Ну... я не знаю.

— Хоча б приблизно! — Джей-Ді підвищив голос.

Удвох вони підсунулись майже впритул до мапи.

— Це було ось тут, сеньйоре... — Текіто торкнувся траси на карті.

---

¹ «D&S» — мережа продуктових і господарських супермаркетів у Чилі.

Джей-Ді відчув, як волосся на потилиці стає сторчака, мов щетина на загривку вовка, а тілом прокочується хвиля холоду. Він не перепитував, наскільки Текіто переконаний у точності вказаного місця. Це не мало ніякого значення.

— Ти їхав із Антофагасти? — ковтаючи слова від хвилювання, уточнив Річардсон.

— Так, сеньйоре. Звідкіля ж ще я міг волочити свою таратайку?

Кардіохірург побілів, відчуваючи, як серце стискається від незбагненого страху. Це не пазл, що не пасує картині. Це картина, що розлітається на шматки від одного єдиного неправильного пазла.

— К-к-коли... коли це трапалося?

— Що саме? — сконфужено перепитав шофер.

— Коли ти нарвався на істоту? — рывкнув Джей-Ді. — Скажи мені час!

— Ви маєте на увазі хлопця?

— Так!

Текіто закотив очі, пригадуючи послідовність подій цього вечора.

— Відразу після заходу сонця, за кілька хвилин до шостої. Через тридцять хвилин після того, як проминув Кармен-Альто.

Новозеландець роззявив рота. Він бачив хлопця за півгодини до того.

— Цього не може бути...

— Чого не може бути, сеньйоре?

Річардсон не чув шофера. Джей-Ді міг знайти тлумачення всьому: химерній поведінці хлопчика, дивному факту його присутності посеред пустелі, ба, навіть перетвореній на фарш голові. Для будь-чого з переліченого вище можна було підібрати виважену, більш-менш правдоподібну розгадку. Однак те, що допіру виплило перед Річардсоном, неможливо було ні пояснити, ні усвідомити. Текіто вказав пальцем на *іншу дорогу*: Флавіо та Річардсон їхали до Калами зі сходу від Сан-Педро, тоді як Текіто Рейес гнав свій фургон з південного заходу від Антофагасти через Кармен-Альто.

Хоча не це було головним.

Новозеландець опустил очі і подивився на шкалу масштабу в правому нижньому куті карти. Підняв долоню, торкнувся великим пальцем точки посеред шосе «Кармен-Альто — Калама» на південь від міста, там, де Рейес збив хлопчака, а вказівний палець відвів на схід і поставив на те місце, де він і старий індіанець Флавіо натрапили на білошкіру істоту. Потому прибрав руку і, не змінюючи положення розведених пальців, оцінив віддаль, порівнявши її зі шкалою. Відстань між точками складала 100...120 кілометрів. По прямій. Через непролазні простори, всіяні скелями, покремсані розколинами і напівзасипані барханами.

Джей-Ді безпорадно витріщався на мапу. Що ж виходить? Спочатку він натрапляє на істоту, а через півгодини Текіто Рейес збиває її в іншому закутку Атаками. Той пацан не міг взяти й роздвоїтись, а значить — мусив прошмигнути крізь незайману пустелю зі швидкістю щонайменше 250 км/год... Жодне живе створіння на Землі не рухається з такою швидкістю.

Мов п'яний, Джей-Ді вивалився на вулицю і почовгав до готелю. Голова гуділа гірше за розтривожений бджолиний вулик. Плечі здригалися, а серце зависало від кожного шереху, що висковзував із заллятих п'яною провулків. Повсюди йому ввижались загадкові й злі білошкірі хлопчики. Річардсон не вірив у духів, телепортацію, дуплисті дірки у просторі, викривлення часу і всяку іншу подібну чортівню, а тому опирався страху, намагаючись розв'язати парадокс, силкуючись знайти прийнятну відповідь.

Біля самого готелю лікар спіткнувся об невисокий бордюр і ледь не заgrimів долі, черкнувши долонями порепаний асфальт. У цей момент щось немов блиснуло перед очима. Випроставшись, він завмер. Злякався, що думка вилетить, так і не скристалізувавшись. Цього, на щастя, не сталося.

— Хлопчики... — промимрив Джей-Ді. — Не хлопчик, а хлопчики...

І тоді Джей-Ді Річардсон, сорокап'ятирічний кардіохірург, який насправді має до подальших подій вельми опосередковане відношення, який за кілька годин вирушить назад до Окленда, завдяки чому щасливо уникне того паскудства, котре розпочнеться в безлюдних надрах Атаками, став першим, хто зробив (поки що) єдиний правильний висновок у цій історії.

«Значить, їх було двоє», — подумав Джей-Ді.

[...]

Розділ III ПРИБУТТЯ

XV

Субота, 15 серпня, 10:31 (UTC -4)
Міжнародний аеропорт «Артуро Меріно Бенітес»¹
Сантьяго-де-Чилі

Професор виколупував штани із задниці. Після чотирнадцяти годин у літаку (лайнер прибув вчасно — о 09:35 за чилійським часом) він виглядав так, наче перед виходом з дому забув попросувати одяг. Волосся на голові нагадувало копицю сіна, добряче потріпану буревієм. Почувався Ємельянов відповідно.

— Ти йому нічого не розповідаєш? — обізвався він до Штаермана, вибравши момент, коли Тимур відлучився у туалет.

— Як і тобі. Подробиці дізнається після прибуття на місце.

— Я принаймні знаю, куди лечу і що мене там чекає. Пацан же навіть не здогадується, у що його втягнули.

— Я не маю права. У нього на даний момент лише третій рівень доступу.

Росіянин втягнув горлом повітря, наче збираючись плюнути чилійцю в обличчя.

— Йолопе, цей хлопчак створив проблему, не побувавши на комплексі. За кілька годин у нього буде п'ятий рівень. Йому дали б шостий, якби такий був, тому що він зараз єдиний, хто може владнати ситуацію... хто може врятувати мільярди ваших сраних інвестицій, поки вони не перевалили за Анди чи не спустились на південь до Сантьяго.

— Що ти хочеш від мене, професоре? Я лише виконую інструкції Кейтаро.

— Він має право знати, Штаермане. Ці ваші срані конспіративні штучки призведуть до того, що після прибуття до лабораторій пацан запанікує і відмовиться співпрацювати, — судячи з манери розмовляти, було непросто повірити, що Ємельянов має докторський титул. Ігор був одним з тих безцеремонних диваків, котрі завше присутні в середовищі справжніх учених.

— Не відмовиться.

Тимур з'явився поміж рядів сидінь у залі очікування, і розмова між Оскаром та Ігорем урвалась.

О 12:15 вони сіли на літак чилійської компанії «LAN», рейс LA 362, і через півтори години приземлились в Антофагасті.

XVI

Субота, 15 серпня, 14:00 (UTC -4)
Стоянка автомобілів біля аеропорту «Церро Морено»
Антофагаста, Чилі

— Де конвой? — ще здалеку визвірився Оскар Штаерман.

---

¹ Міжнародний аеропорт «Комодоро Артуро Меріно Бенітес» (відомий також як Міжнародний аеропорт Сантьяго або ж Аеропорт Пудуаель) — основний аеропорт чилійської столиці, розташований неподалік містечка Пудуаель.

Повітря було прохолодним — ледь присмачене океанським запахом, — і дуже сухим. На стоянці на них чекав потовчений і сірий від пилу джип «Toyota Tundra». Машина була новою, проте за кілька місяців виснажливої роботи у пустелі набула вигляду роздовбаного корита. Замащений капот практично не виблискував у променях пустельного сонця.

Оскар, Ігор та Тимур вийшли з аеропорту, штовхаючи перед собою візки з речами. Назустріч їм з кабіни пікапа висковзнув шофер: невисокий, коротко стрижений американець у соковито-червоних шортах, жовтій майці, спортивних кедах та модній, хоч і полинялій бейсболці з написом «Von Jovi». На вигляд — одноліток Тимура. Він по черзі потиснув руки новоприбулим, після чого допоміг закинути речі в кузов і всадив гостей на задні сидіння.

— Джеффри, де, в біса, конвой?! — проричав Штаерман прямісінько у вухо водію.

— Я і є ваш конвой, — тихо проказав він, звівши зелені очі на чилійця.

— Що це означає?

— Прикриття не буде, старий, — Джеффри Такер захвав руки в низькі кишені шортів. — Знаєш, що вчора було? — він стишив голос. — Вони нахрін розпанахали загорожу.

— Що?!

— Те, що почув, чорнявий. Боти подерли її на німецький хрест. У двох місцях... Зараз усі на роботах.

Оскар заляк. Чергова порція агресивних словечок застрягла в горлянці. Його обличчя сіріло на очах, а очі заметалися, мов у божевільного.

— От чорт. Як таке може бути? Зовнішню загорожу? А як же сенсори?

— Отож бо й воно. Ніякі сенсори не спрацювали. Позавчора кілька вишкребків залишилися під одним з пагорбів. Вони копали цілий день. Уявляєш? На вечір вони *вже були* під огорожею, саме тому жоден сенсор не спрацював. Кляті вилупки! — Джеффри заговорив спокійніше: — Якщо до вечора периметр не поновлять і не поставлять під напругу, цілком імовірно, що нам уже не буде куди їхати.

— Але як ми... — затинався чилієць, — ...як ми доїдемо самі?

— Так само, як я приїхав. Будемо гнати через пустелю, щоб проскочити до темряви, — Джеффри сплюнув під ноги. Він теж боявся, не менше за Оскара, можливо, навіть більше, просто не показував цього. — Сподіваюсь, встигнемо до смерку.

— А раптом проб'ємо шину? А що як полетить ходова? Що тоді?!

Зеленоокий американець начепив на носа темні окуляри. Йому не хотілося думати про те, що буде, коли п'ятьма застукає їх у пустелі. Він тупо проігнорував запитання.

— Хто з них програміст?

— Молодший, — не дивлячись на Тимура, сказав Оскар. — Тимуром звать.

— Я так і думав. Імена у них такі дивні: Тимур... Vadym... — Джефф знову сплюнув на асфальт і поплескав чилійця: — Залазь у машину, старий. Не знаю як, але ми мусимо прорватися.

XVII

Вони залишили межі міста і виїхали на Панамериканську магістраль — модернове шосе, що довжелезною сірою ниткою протинає континент. Джефф спрямував «Тойоту» (чий пошарпаний вигляд виявився оманливим, машина ричала, як звір, і справно намотувала дорогу на колеса) на північний схід.

Небавом океан зник з поля зору. За вікном потяглись одноманітні ландшафти. До сланцевих бескидів центральної Атаками було ще далеко, а чорно-сині відроги Анд сюди не діставали. То була Мертва Земля: без рослин, без рельєфу і навіть без піску — суха безлика пустка.

Через сорок хвилин «Тойота» проминула сонне містечко Бакедано, і Тимур заснув...

О 14:35, не доїжджаючи кілька кілометрів до Кармен-Альто, Джеффри пригальмував, притиснувся до правої бровки і почав щось виглядати праворуч від шосе. Надибавши слабо торований з'їзд, американець крутнув кермо і скотився з магістралі. З-під капота потяглись удалечінь ледь помітні відбитки від коліс. Сліди збігали на схід, у пустелю, і зникали у

тремкому мареві, що товстою лінією розмежовувало плескату сірість Атаками і неймовірно далекі схили андійських хребтів.

Не минуло й хвилини, як Оскар загамселив руками по передній панелі:

— Стій! Джеффі, зупинись!

Джип ще не вповільнився, а чилієць вискочив з авто, оббіг «Тойоту» і затулив шлях, спершись на капот. Фізіономія — бліда й налякана, біла сорочка на грудях та під пахвами посіріла від поту.

— Джеффе, я боюсь! — хрипко признався Оскар. — У мене є діти! І я ще хочу пожити.

Джеффі відчинив дверцята і опустил ноги на пісок. Перед тим, як вийти з машини, американець окинув оком пустелю. Місцина видавалась безпечною.

— Я тебе розумію, старий. Але не варто про це нагадувати, тому що я теж на межі і відчуваю, що от-от надзюрю в штани! А в мокрих джинсах, як ти здогадуєшся, не вельми зручно кермувати.

— Я не поїду далі, — категорично заявив чилієць. — Давай подзвонимо Віллу.

Супутниковий телефон з тобою? Вілл не підпорядковується Джепу¹, може, він зрозуміє і...

— З телефоном усе в нормі, старий, просто... Вільяма немає...

Дверцята «Тойоти» захлопнулись і решта слів не пробилась у салон. Проте почутого виявилось достатньо, щоб Ігор спохмурнів і неспокійно завертівся на сидінні.

— Америкос наживав п'ятами? Не може бути, — правив далі Штаєрман: — Де він? Той сучий син не міг просто так покинути все!

— Кейтаро просив тобі не казати, — потупився американець.

— Що не казати?

— Вчора боти взяли Вілла і одного з негритосів Ріно...

Оскар не зрозумів:

— Як це «взяли»?

— Забрали з собою.

— Бляха, що-о?!!

— Ми зрозуміли, що вони підкопали стовпи, але подумати не могли, що зразу в двох місцях. Кинулись прикривати пролом напроти головних дверей жилого блоку, а ті гади увірвались до гаражів у першому інженерному. Кейтаро наказав відходити... заблокував «DW» будівлю... ми там засіли... а Вілл і один з найманців, ну, вони не встигли, розумієш... Ті гівнюки упіймали їх і потягли у пустелю.

Штаєрман глитнув слину:

— І ви нічого не зробили?

— А що ми мали робити, трясця твоєї матері?! — рикнув Джеффі. Уперше за час подорожі він втратив самовладання. — Усім було страшно до всирачки, старий! Навіть Ріно сидів тихо, як миша. Ми за три дні ні разу в *них* не поцілили! В жодного! Січеш, про що я? Та я б ліпше сам собі пустив кулю в скроню, аніж вийшов тоді на вулицю.

— Боти вбили їх? — Оскар здригнувся.

— Ні.

— Ні?

— Принаймні не відразу. Поки тягли, вони були живими. А там... не знаю.

— Але для чого Вілл здався тим вилупкам? Що вони з ним робитимуть?..

— Про це хай розкаже українець, — американець стрельнув очима в напрямку задніх сидінь «Toyota Tundra»: — Я тобі і так багато вибовкав, хоча це ще не все, — Штаєрман прикусив губу, наготувавшись слухати далі. — Оскільки напруги на периметрі не було, а ми засіли в «DW» будівлі, наче мавпи в зоопарковій клітці, ті довбані карлики пролізли у склад і... — шофер махнув рукою виглядом «Усе пропало!», — ...розбомбили його.

— Щоб я здох, — прошипів Оскар.

---

¹ «Джеп» (англ. сленг. «Яр», від «Japanese» — японець) — американське сленгове прізвисько для японців. Носить легкий відтінок зневаги.

— Сьогодні маєш усі шанси, — процідив Джефф, — бо тепер у наших малюків сила-силенна набоїв і дюжина п'ятисотих «Моссбергів¹».

— Ти жартуєш.

— Ні, ти все правильно почув. У втікачів тепер вогнепальна зброя.

— А гормон?!

— Розслабся. Не все так погано. Кейтаро після твого відльоту наказав перетягти сулії з альдостероном у жилий корпус. Стероїди поки що у нас.

Обоє чоловіків замовчали. На Панамерикані, вдалині за їхніми спинами, час від часу пролітали автомобілі. Реву двигунів не було чути. Звук моторів затирало сичання вітру над пустельним плато.

— Знаєш, — звернувся до Оскара шофер, — ти тільки не подумай, що я палаю бажанням нестись з голою дупою через Атакаму, не знаючи, де їхнє кодрло. Але у нас там вісім повалених опор... — Джефф зітхнув: — Старий, я не хочу припертися на базу і усвідомити, що ми лишаємося з ними сам на сам. У нас тоді буде до біса неприємна нічка. Ми мусимо прошмигнути.

— Ні... ні... ні... — замотав головою чилієць, в очах зринала відчайдушна впертість. — Тепер я точно нікуди не поїду.

Американець саркастично фоккнув і сплюнув:

— Джеб мав рацію. Не треба було тобі розказувати.

— Іди до дідька! Я дзвоню японцю. Принеси мені телефон.

Джеффри знизав плечима.

— Як знаєш. Старий Кейтаро останніми днями не в настрої.

— А то я не здогадуюсь. Давай телефон.

Шофер відкрив дверцята, витягнув з-під купи ганчірок супутниковий телефон «Thuraya Hughes» і кинув чилійцю. Штаерман спіймав апарат і без вагань набрав номер.

— Кейтаро, це Оскар, — напружившись, почав чилієць. — Ні, у нас усе гаразд. Поки що. Просто хочу поговорити... Ми в пустелі, стоїмо неподалік від Панамерикані... Я не хотів вас турбувати... Кейтаро, не гарячкуйте! — Оскар починав гніватися. — Я все знаю, Джеффри розказав мені... Зрозумійте, якщо по дорозі щось трапиться з українцем... Так, ми можемо проскочити, але я не поїду далі. Я відмовляюсь... Ось так просто: не рушу з місця... Ви ж обіцяли ескорт... Кейтаро, не кричіть на мене... Біс із нею, моєю дупою, але невже ви готові ризикувати програмером?..

Розмова в такій манері тривала хвилин п'ять. Чим ближче до завершення, тим менше Штаерман говорив. Переважно кивав. Зрештою Оскар відірвав трубку від вуха.

— Ну що? — підняв голову Джеффри.

— Він пришле дві машини, — кисло бовкнув чилієць. — Примчать за дві години.

— А загорожа?

Оскар знизав плечима.

— Вони все одно не встигли б до смерку...

Навскоси через плато, з гір до океану, неслись потоки сухого, аж рипучого, повітря — насичений стогін нагадував віддалений гул авіаційних двигунів.

XVIII

Субота, 15 серпня, 16:26 (UTC -4)

23°21'30" пд.ш. 69°48'06" зх.д.

Пустеля Атакама

Спочатку з'явилися два похилі стовпи курави. Немов розпушені хвости комети вони тяглися до безхмарного небо. Легкий вітерець шматував їх і волік за собою на північ. Колони з пилу з кожною хвилиною ставали чіткішими.

---

¹ Mossberg 500 — один з найбільш розповсюджених у світі багатозарядних дробовиків з перезарядкою рухомою цівкою.

Згодом із розпливчастого марева, ревучи двигунами, розмелюючи на шматки дрібне каміння, вирвались два величезних позашляховики. Віддалік чорні машини нагадували німецькі «Volkswagen Touareg».

— Їдуть! — оголосив Джефф.

Тимур потягнувся і позіхнув. Швидкий сон не приніс полегшення. У Києві було пів одинадцятої вечора, організм вимагав ґрунтового відпочинку.

Оскар Штаерман вийшов на відкритий простір, діловито вперши руки в боки. Від його піжонського вигляду не лишилося згадки. Одна штанина була подертою, сорочка зашкарубла від поту і надималась на вітрі, мов замащене вітрило іспанського галеона.

В якийсь момент він озирнувся і гукнув до Джеффри:

— Ти бачиш?

— Що там?

— Ріно Хедхантер власною персоною.

— Не може бути! — зрадів американець.

Автомобілі загальмували. Вони дійсно були «Туарегами», тільки не «паркетниками», призначеними для дефіле по місту, а справжніми всюдиходами, зі встановленими пакетами для бездоріжжя «Terrain Tech». Крім того, над решітками радіаторів виступали наварені бампери, а над передніми шибками простяглись захисні сітки. Ззаду кожного автомобіля, на бортах і на дверцятах, зблискували приварені металеві листи. Листова сталь цілком затуляла вікна у задній парі дверцят. Вікна на передніх дверях на дві третини також закривав метал, решта була заґратована сіткою. Завдяки цим змінам елегантний джип від «Фольксваген» став схожим на щось середнє між німецьким «А7V», неповоротким танком часів Першої світової війни, та воєнним всюдиходом «Humvee»¹, прототипом ненаситного цивільного паливожера «HUMMER».

Щойно «танкомобілі» спинились, на ґрунт вискочили восьмеро озброєних до зубів чоловіків. Шестеро були кремезними, хоча невисокими неграми — чорні, мов антрацитове вугілля. Ще один на вигляд був типовим японцем: невисокий, худорлявий, з пласким лицем, розкосими очима і рівним рудувато-коричневим волоссям, зібраним у хвіст.

Попереду всіх виступав міцний чолов'яга з кутастих обвітрених обличчям, чорним волоссям, що стриміло врізнобіч, та дрібними, вепрячими очиськами. Зліва через усе лице, починаючи з середини щоки і аж до підборіддя, тягнувся глибокий шрам. Він мав два метри зросту, і був увесь укритий опуклими кучугурами м'язів.

— Привіт, сцикуни! — не витягаючи цигарки з рота, амбал махнув рукою. — Чекаєте, поки мамка забере вас із дитсадку, ге? — він розреготався. — І на скільки ж це ви від'їхали від Панамерики? На вісімсот метрів? На цілу тисячу? Ой-ой-ой! Встратися можна, та ви просто мега-круті перці! Ха-ха-ха!

— Здоров! — ворухнув рукою Джефф.

Оскар підступив до засмаглого богатиря і потиснув руку. Потім простягнув правицю молодому японцю. Тимур з Ігорем зацікавлено роздивлялись збройний конвой.

— Хто це такі? — неголосно поцікавився Ємельянов у Джеффри. Серед новоприбулих він знав лише японця. Того звали Кацуро Такеда, і він був правою рукою старого Джепа.

— Отой гевал — це Ріно Хедхантер, — охоче пояснив американець. — Начальник департаменту безпеки.

— Начальник чого? — здивувався росіянин.

— Департаменту безпеки.

— Я тебе правильно зрозумів: він — Хедхантер²? Мисливець за головами?

— Ага.

— Це його справжнє прізвище?

— Він себе так називає. Що там у нього в паспорті — біс його знає.

---

¹ HMMWV (скор. від англ. High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle — «високомобільний багатоцільовий колісний транспортний засіб», більше знаний як «Humvee», «Хамві») — американський армійський всюдихід підвищеної прохідності, що стоїть на озброєнні багатьох країн світу. На його основі компанія «General Motors» розробила цивільний позашляховик «HUMMER».

² Headhunter (англ.) — мисливець за головами.

В Африці амбала називали Ріно «Мисливець-за-Головами», рідше — Ріно Годзила. Прізвища ніхто не знав. Годзила був просмаленим авантюристом і шукачем пригод. Постачав зброю для УНІТА¹ під час громадянської війни в Анголі; торгував слонячими бивнями, наркотиками і людьми. У 2002, після закінчення війни в Анголі, Ріно фактично став безробітним. Пробирав податися у нафтовий бізнес, але його звідти швидко турнули. Відтак він сформував гоп-стоп команду, офіційно зареєструвавши її як охоронну службу. Паспорт мав південноафриканський², хоча гаркавий німецький акцент (про який Ріно страшенно не любив говорити і в душі глибоко ненавидів) свідчив про те, що його корені тягнуться від німецьких колоністів у Намібії³. Хедхантер справляв враження нервового бугая, що здатен миттєво перейти від жартів та хихотіння до звирячого гніву.

— А звідки стільки чорношкірих?

— Це ватага Хантера — африканські найманці. Четверо з племені гереро⁴ — Френкі, Джеро, Ті-Джей і... ет, забув, як звать четвертого, та двоє овамбо⁵ — Нахас і Ндонга. Ще двоє гереро, Сем та Готто, лишилися у лабораторії. Був ще Том, але він... його більше немає.

— Хм... — Ігор здогадався, що овамбо та гереро — це назви племен чи народностей, і не став перепитувати. — І як давно Джей узяв на роботу цю горилю і його зграю «блеків»?

— Десь два тижні тому. Зразу після того, як усе пішло через жопу. Перед цим Кейтаро спровадив додому більшість персоналу, — Джефф завагався, чи казати далі, — ...всіх, хто не здогадується, що «малюки» втекли.

— Тобто, вони таки втекли?

— Ви не знали?

— Оскар мені не казав. Хоча я підозрював. А чому не найняли місцевих?

— Вілл Ноланд не дозволив. У місцевих родичі, їм є куди тікати. Є з ким поплескати язиками. Ну, ви розумієте... Американець страшенно боїться... ем-м... боявся розголосоу.

— Я не здивований. Я б теж на його місці боявся...

Приглядаючись до машин та найманців, Тимур зауважив дві дивні особливості. По-перше, африканці були озброєні виключно дробовиками. Тимур добре знав цю модель — п'ятизарядний американський «Remington 1100». В одній з ранніх ігор, випущених «ГТР Technologies», з такими бігали його боти. Судячи з коротких стволів, то був бойовий, а не мисливський варіант. Така рушниця славиться колосальною площею ураження і розривною силою, але діє лише на коротких відстанях. Через півсотні метрів нищівна сила «Ремінгтона» вгасає. «1100-ий» ефективний у ближньому бою. Він не годиться для пустелі, де більш логічною була б далекобійна зброя з довершеною системою прицілювання...

По-друге, Тимуру не сподобалися позашляховики. На боках з-під листів броні визирав кольоровий логотип: захисний шолом, натягнутий на голову якогось кіборга. Права частина — людське обличчя, ліва — сформована з мікросхем, посеред яких палає червонясте неонове око. Внизу йшов жирний підпис: «NGF LAB». Малюнок був нереальним, дитячим якимось, хоча програміста збентежило інше. Лого містилося *під* бронею. Напрошувався очевидний висновок, що обидва «Туареги» спершу їздили без металевого панциру, а потім сталося щось таке, що примусило нашвидкуруч переробити машини у бронетранспортери.

Тимур уперше з часу вильоту з України відчув, як холодок неспокою заповзає під шкіру.

— Хтось мені пояснить, що тут діється? — з нотками стурбованості спитав він. — Якісь племена повстали в пустелі чи в Андах? Для кого цей маскарад?

---

¹ УНІТА (португ. *União Nacional para a Independência Total de Angola* — Національний союз за повну незалежність Анголи) — повстанське угруповання в роки громадянської війни в Анголі (1975-2002). Після 2002 друга по величині політична партія Анголи.

² Мається на увазі країна ПАР — Південно-Африканська Республіка.

³ Наприкінці XIX століття узбережжя Намібії було заселене німецькими колоністами. Вони утворювали колонію, що називалась Германська Південно-Західна Африка. До цього часу вціліли поселення, що зберігають типово «німецький» вигляд. Їх жителі розмовляють німецькою, попри те, що офіційною мовою Намібії є англійська.

⁴ Гереро — народ, що проживає в Намібії, а також в Анголі та Ботсвані, 240 тисяч осіб. Інша назва — мбанду.

⁵ Овамбо — народ у Південній Африці. Чисельність — близько 900 тисяч, 750 тисяч з яких проживають у Намібії (представляючи собою найбільшу етнічну групу цієї країни). Решта живуть на півдні Анголи.

Поки Джеффри роздумував, що відповісти, Хедхантер відступив від Штаєрмана і загорлав:

— По машинах, дами! По каретах, мої цуценята! — його голос, мов вибухова хвиля, линув над пустелею. — Українець зі мною. Росіянина садить до Кацуро. Мій екіпаж рушає першим, за мною Джефф, замикає колону японець. Дистанція — п'ятдесят метрів: не більше і не менше! — Ріно зробив паузу, щоб хапнути повітря, а тоді додав металу в голосі: — І не забувайте: після настання темряви кожен сам за себе. Якщо хтось відстав, злетів у кювет, зламав вісь, спалив двигун, решта прямують на базу, не зупиняючись.

Тимура посадили поміж двома чорношкірими на задньому сидінні. Коли всі розсілися, Ріно повернувся лицем до українця і по-товариськи підморгнув. Вийшло не дуже щиро.

— Як почувашся, фелла¹?

— Чудово, дякую... — збрехав українець. — Спати тільки хочеться.

Амбал вищирився і прохрипів:

— Я — Ріно Хедхантер. Ласкаво прошу до Атаками, малий! Ми вже зачекались.

Мотор гаркнув і заревів, панель з приладами ожила. Крізь шиби луною відгукнулось гудіння інших двигунів. За мить машини мчали, витягнувшись у напрямку гір, залишаючи океан, сонце та цивілізацію далеко на заході.

До смерку лишалося трохи більше години.

ХІХ

Субота, 15 серпня, 17:07 (UTC -4)

Пустеля Атакама

Кілька хлопчаків, пригнувшись, скрадалися улоговиною. Рухалися безгучно. Якщо й обмінювались між собою інформацією, то тільки за допомогою поглядів. Вони були брудні й обшарпані, і водночас — неймовірно схожі один на одного. Всі на одне лице. Вони нагадували героїв коміксів, яких наклепали під копірку.

Посувалися дивно, постійно уникаючи світла. Будь-якою ціною хлопчаки намагалися триматись у тіні. Схоже, навіть кволе зимове сонце, що хилилося до сну, дратувало їх. Після вимушених перебіжок відкритими освітленими ділянками, дітлахи перепочивали у затінку.

Мовчали.

Діставшись вузької розколини, хлопчики ретельно обстежили дно. По-собачому все обнюхали і подерлись на схил. Вони не розуміли, що роблять. Точніше, не розуміли, що роблять *усе правильно*.

Двічі за останню добу цією ущелиною проїжджали машини. Тим самим шляхом авто поверталися на схід. Теж двічі. Годину тому на захід промчали нові екіпажі. Малюки бачили: вщент заповнені людьми з лабораторій. Озброєними людьми. Хлопчики не розуміли. Вони були не здатні на розуміння, як процес. Зате їх вчили *аналізувати*. Тож цілком закономірно малюки припустили, що третій конвой їхатиме назад тією ж долиною.

Світловолосі легко вибрались на вершину невисокого хребта, що підпірав улоговину з півдня. Розбіглись і зачайлися, розпластавшись у найменших нерівностях рельєфу. Немов вода після дощу жилаві тіла заповнили найменші вм'ятини. Сонце пекло беззахисні голови, проте хлопчаки терпіли, знаючи, що захід сонця не за горами.

Вони залягли і стали чекати.

Пустеля занурювалась у темряву.

ХХ

Субота, 15 серпня, 17:52 (UTC -4)

23°16'28" пд.ш. 69°03'49" зх.д.

Пустеля Атакама

---

¹ Fella (англ., неформальна, сленгова форма від *fellow*) — друзяка, чувак, товариш.

Попереду, вибираючи шлях, мчав обтулений сталлю «Туарег» з Тимуром на борту. За ним торохкотіла «Toyota Tundra» з Оскаром Штаерманом та Джеффри Такером. Замикав кавалькаду другий «Фольксваген», в якому під охороною трьох африканців і японця Кацуро Такеди везли російського професора Ігоря Ємельянова.

Величезний, розмазаний по краях сонячний диск швидко осідав за небокрай. Сонце світило у спину каравану, добре освітлюючи перешкоди на шляху. Щоправда, це ненадовго. За якихось десять хвилин зі сходу накотить темрява і примусить їх стишити біг.

Несподівано повітря роздерло протяжне скигління автомобільного клаксона.

Тимур озирнувся, крізь напівзакрите листовим металом скло побачивши «Тойоту». Джеффри Такер скорочував дистанцію, збуджено сигналячи.

— Починається... — безбарвно процідив Ріно.

— Пригальмувати? — ледь повернув голову Джеро, африканець-водій.

— Ні. Не варто, Джеро. Але... розвернись. Об'їдь півколом, не наближайчись.

Джеро, який серед решти чорношкірих мав найбільш войовничий вигляд, кивнув.

— Гарзд, босе, — і повернув «Туарега» ліворуч.

Побачивши, що флагманський автомобіль робить плавний поворот, Джефф перестав сигналити, спинив пікап і вийшов з кабіни. Американець махав руками, кличучи до себе. Ядуче-червоні шорти і жовта майка надимались та лопотіли на вітрі.

— Босе, — неголосно покликав Джеро. Він вів машину до американця, але дивився вбік.

— Так, фелла.

— Не бачу машини молодого японця.

Миттю голови повернулися туди, де мав би зараз знаходитися третій позашляховик. Автомобіля не було.

Півхвилини тому колона пронеслась крізь вузьку дугоподібну ущелину, з південного боку якої висився ступінчатий кряж, а з північного наступали моторошні, темно-сірі дюни. Кілька вапнякових формацій, які здаля нагадували церковні дзвіниці, заледве стримували навалу пісків. З щілини між скелею та гладеньким виступом п'ятиметрового бархана, вилися паралельні сліди від шин. Тудою щойно виїхав екіпаж Хедхантера, за ним — «Тойота Тундра». Другий «Туарег» так і не з'явився.

Ріно звів руку, без слів наказавши Джеро притримати авто. Він чекав кілька секунд, сподіваючись, що Кацуро Такеда просто відстав. Марно. А тоді скоромовкою звелів:

— Під'їдь до пікапа. Зупинись. Двигун не вимикай.

Через кілька секунд «Фольксваген» застиг на відстані півтора метри від «Тойоти». Джеффри підступив до заготованого вікна.

— У Кацуро колесо спустило, — схвильовано проказав чорнявий американець, — я сам бачив, — слова звучали благально й жалібно; Тимур аж поморщився.

Ріно, не відкриваючи дверцят, уважно обстежував довколишній рельєф. Розмірено й терпляче водив очима туди-сюди.

— Вони ось там, за цим кряжем, — пояснював далі американець, тицяючи рукою собі за спину, — ми у крапель від'їхали від них, бо поки я почав сигналити, а потім ще... ну, ти не хотів спиня... — хлопець затнувся, нарвавшись на лютий погляд маленьких круглих очей.

— Джип перекинувся? — Ріно вставив цигарку до рота, але не підпалив.

— Ні.

— Загруз?

— Ні... Тобто, я думаю, що ні.

— Хто дозволив зупинятись?

— Ріно, не дурій, — втрутився Штаерман, виткнувшись з «Тойоти». Правда, в голосі чилійця також не чулося великої впевненості.

— Ви порушили наказ!

— До заходу сонця ще кілька хвилин, — заперечив Джеффри.

Ураз в салоні «Туарега», скрипнувши, ожила рація.

— Ріно... Ріно... це Ндонга, — захурчав впереміш із завадами скриплячий голос водія ар'єргардної машини. — Прийом.

Джеро подав рацію Хедхантеру.

— Донгі, я тебе слухаю, — вгризаючись очима у верхівку кам'яної гряди, відказав Ріно.
— Що там у вас?

— Зірвало шину. Тут звідкілясь нападало каміняччя. Схоже на зсув, біс його знає. Ми міняємо колесо. Газуйте далі без нас.

— Я та Джефф спинились неподалік від виїзду з розколини, — переминаючи губами незапалену сигарету, сказав Ріно.

— Справді? — овамбо на тому боці не зміг приховати здивування. — Не варто, босе. Ситуація під контролем, джип на твердому ґрунті. За кілька хвилин вирушимо навздогін.

Хедхантер нахилився, ледь не ткнувшись носом у лобове скло. Та бісова гряда могла б слугувати ідеальною позицією для засідки. Там, нагорі, можна сховати цілу роту, про що знизу, з пустелі, ніхто не здогадається. Звісно, він не думав, що боти аж настільки розумні, щоб влаштувати засаду. Принаймні він сподівався на це.

Ріно підніс рацію до губ:

— Фелла, у вас три хвилини. Ми чекаємо, — потому торкнув долонею темношкірого Джеро і вказав на розщелину поміж дюнами та кряжем. Гереро кивнув.

«Фольксваген» вирулив праворуч і попрямував до місця, де колісні колії відділялись від кряжу. «Тойота» Джеффри клигала слідом.

Позашляховики спинилися біля виїзду з ущелини. Піски тут закінчувались, а скелястий виступ тягнувся далі. Скелясте пасмо нависало над машинами, звиваючись, мов крокодилячий хвіст, на південь, і поволі опадало, занурюючись під землю.

— Он вони! — щойно «Туарег» порівнявся з розщелиною, Тимур побачив другий екіпаж. Автомобіль Кацуро Такеди застиг у сотні метрів від виїзду з ущелини і всього лиш у трьох метрах від кам'яної стіни. Відразу за джипом знаходилось найвужче місце каньйону, де впритул до кручі підступало кілька вапнякових стовпів чудернацької форми. Внизу ледве ставало місця для того, щоб протиснутись одному автомобілю.

Машина Кацуро стояла на домкраті. Біля правого переднього колеса метушилося двоє африканців: Френкі та Нахас. Ндонга тупцяв ліворуч, тримаючи наготові матово-чорний «Ремінгтон» і не зводячи очей із кряжа. Кацуро (також із дробовиком в руках) прикривав тили. Тимур роздивився спітнілого Ігоря, що залишився на задньому сидінні автомобіля.

Робота тривала у повній тиші. Низинне сонце робило атмосферу схожою на бурштин, забарвлюючи скелі кольором воску. Африканці, що метушилися біля колеса, відкидали довжелезні, схожі на скелети, тіні. Сутінки з диявольською насолодою наминали хирляві рештки денного світла.

Та ось встановлення запаски добігло кінця. Нове колесо закрутилось на місці. Френкі, молодий енергійний хлопчина, єдиний гереро у машині японця, старанно загвинчував болти. Ось він уже опускає домкрат... Скоро, вже зовсім скоро вони вирушать далі...

І саме в цей момент...

— Босе, — кахикнув чорношкірий найманець, що сидів по праву руку від Тимура.

— Чого тобі? — буркнув Ріно, викинувши так і не запалену цигарку з рота.

— Хочу відлити.

Джеро гикнув. Хедхантер нахмурився, зібгавши зморшки на чолі у тугий сніп.

— І знайшов же ти час, мавпо...

— Ну, мені серйозно треба, Ріно. Більше не можу терпіти.

Ріно дратувався. Через легкокрилі сутінки, що мчали від гір швидше за вітер, через непередбачену затримку, а і тепер ще й через свого доморощеного вояку. Йому страх як хотілось розвернутись і кількома ударами відправити хлопця в нокаут. Чого Хедхантеру не хотілося, так це нюхати аромати сечі решту дороги:

— Не виходь з машини. Відкрий двері, вистав свій пиптик назовні і дзюр.

— Дякую, босе.

— Хутко, телепню.

Відкривши дверцята, найманець зіскочив на пісок. Став спиною до авто і, ліктем притримуючи двері, почав справляти нужду. Струмина захрустіла об пісок.

У цей час шарпанина біля «Туарега» вшухла. Френкі та Нахас закидали інструменти в багажник, Ндонга заліз на місце водія, а Кацуро вмощувався на передньому пасажирському сидінні. Ніхто не стежив за кромкою скелястого пасма, що чітким зигзагом виділялась на тлі вечірнього неба. Ніхто більше не пильнував тили... І тільки Тимур знічев'я слідкував за другим екіпажем. Саме він побачив, як щось метнулось поміж скелями. Позаду «Туарега», в отому найвужчому перешийку, невиразний силует майнув від сірих дюн під захисток густого мороку, що клубочився біля підніжжя ступінчатої гряди.

— Ви бачили?! — випалив Тимур.

— Що?! — всі хором.

— Там хтось є!

Пролунало дружне клацання затворів.

— Ти певен? — перепитав Ріно. Гереро, затиснутий поміж дверима та бортом джипу, припинив дзюрити. Піщаний хрускіт стих.

— Присягаюся, щось промайнуло позаду машини з Ємельяновим, — прошепотів українець.

Ніхто не ворушився. Було чути, як протяжно скиглить вітер над плоскогір'ям.

А тоді у флегматичне завивання впівся новий звук. Тихий, спершу далекий посвист, який блискавично наростав, — свист предмету, що на шаленій швидкості розтинає повітря.

Не встиг Тимур про це подумати, як чималий уламок скелі, глухо швякнувши, поцілів у гереро, що стояв коло дверей з розстебнутою ширінкою. Від удару голову сіромахи кинуло назад. Повітря розірвав дикий вереск. На обличчі африканця утворилась страховидна рана. Ліву вилицю вчавило в обличчя, око розплющило вщент, крізь шкіру проступали обламні зуби.

— Що за фігня?! Що за фігня?! — шокований, Тимур закричав українською. Затим, діючи чисто інстинктивно, схопив молодого африканця і скубонув у салон.

Позаду в розщелині загуркотіло, хтось закричав, загавкали «Ремінгтони». По вікнах та броні застукотіло каміння. А потім усе поглинуло ревіння двигуна: Джеро завів автомобіль і рвонув уперед.

Тимур насилу втримував гереро. Спіймавши африканця, він притиснув його до крісла, але затягти в машину не зміг. Українець відчайдушно чіплявся за одяг. Сорочка найманця зім'ялась під пахвами і висковзувала з рук. Дверцята не могли зачинитись.

— Викинь цей мішок з лайном! — заревів, озираючись, Ріно. — Випхай на хрін негритоса!

Ноги пораненого гереро, мов лантухи, волочились по ґрунту.

— Нізащо! — форкнув Тимур.

Попри всі намагання негр вислизав із рук. Джип мчав надто швидко. Сорочка тріщала і рвалась на очах. Ще кілька секунд, і чорношкірий вивалиться назовні.

Тимур майже здався, коли Джеро трохи пригальмував: дорогу перегородили вибоїни, котрі неможливо було об'їхати на швидкості. Скориставшись цим, українець ривком закинув гереро в салон і захряснув дверцята. Обернувся. «Тойота Тундра» неслась віддалік. Другий «Туарег» так і лишився в ущелині.

— Хто на нас напав?! — накинувся на велетня Тимур. — Ріно, що, в біса, коїться?

— Це твої дітваки, фелла. Кляті білобрисі вишкребки...

— Хто? — вирячився хлопець.

Хедхантер повів бровами і не відповів. Притискаючись грудьми до колін, як у літаку під час аварійної посадки, і клацаючи зубами, коли джип перелітав через ями, Тимур думав, що хтось із них двох — або він, або амбал — однозначно збожеволів.

Останній пучок жовтогарячих променів ковзнув за небокрай. Зі сходу, від гір, слалась масна обважніла темрява...

[...]